

Jubileumsutställning på Galleri Lucifer

I den luciferiska filosofins tecken

När jag slår upp på Lucifer i min lilla ärvda ordbok från 1868, så finner jag denna förklaring — Morgonstjärna; nu benämning på mörkrets furste. Detta låter ju förbryllande, om man inte närmare känner till myten. Och förbryllande motstridigt kan det väl också ha tett sig för många, när Rune Lindström döpte sitt nu 10-årsjubilerande galleri till Lucifer. Men låt oss inför jubileet enas om, att hans gal-

leri varit mera av en morgonstjärna på det skaraborgska kulturlivets himmel än framstått som en fallen ängel. Även om demoner och upproriska gestalter ofta nog tillåtits att rumstera om på väggarna och visa sina bett. Det ingår liksom i den luciferiska filosofin.

De upproriska och underjordiska är givetvis också representerade på jubileumsutställningen, som pågår till den 30 dec. Eva Zettervall och Ulrica

Hydmann-Vallien finns där. Allt som allt har tio konstnärer, som tidigare ställt ut på galleriet inbjudits att vara med och fira de framgångsrika tio åren. Av detta har det blivit en mycket stark och livfull utställning.

Två av konstnärerna är skaraborgare. Henrik Allert och Lars Johansson. Henrik Allert visar huvuden i blåtonat stengods, oftast modellerade i en ganska strängt slutet vasform. Mystisk sensualism och gåtfull inåtvändhet präglar dessa arketypiska djur- och djur-människogestalter, som kan synas begå en högtidlig reningsritual. Ett arbete heter Flyttfågel. Fågeln ledsagas på sin väg av en vetande, soltillvänd tvilling.

Lars Johansson visar bl.a. ett par tornålsgravyrer med etsning, som kommer direkt från trycket i länets nya koppargrafiska verkstad, där han sedan ett par veckor befinner sig i intensivt arbete. Det är orosfyllda och stormiga bilder från inre otillgängliga stränder. Sin överlägsenhet som tecknare klagör han i en mycket fin akvarell med en tupp som motiv.

Lars Fohlin utvecklar sin täta och lidelsefulla kolorism i bilder, som ger en mycket direkt upplevelse av målandets lust och spänning och av färgens skönhet. Mycket erfarenhet och kunskap ligger det bakom det här måleriet, som med sin obeslöjade lyskraft ter sig så friskt spontant.

Mer oljemåleri i klar lysande färg men av helt annat slag bjuder Ake Nilsson på. Det är för det mesta rätt egendomliga uppställningar och landskap. Jag vet inte hur de skall tolkas. Kanske är det besvärjelser. Och det står ju var och en fritt att associera. Trassliga garnnystan för alltid mina tankar till Ariadne. Uppstoppade fåglar har något med en perverterad kultur i dödsrveckningar att

Det utvalda djuret — skulptur av Henrik Allert.

göra. Liksom löken är en symbol för livets återkomst.

Men aldrig behöver man tveka om, vad det är man ser — tror jag kanske — när man står inför Philip von Schantz färglitografier med päron, lök och potatisbingar. Det är som alltid en kylig intensitet och en helt otrolig renhet i hans detaljstudier av vår lika otroliga verklighet.

Av Lars Byström får man se akvareller i ganska blygsamt format, men de sprider ett poetiskt skimmer vitt omkring sig. Det är mjukt komprimerade naturstämningar. Landskapet är upplöst i ljus och luftighet eller ligger inbäddat i fuktiga ångor.

Annu mycket mindre till formatet är Gunnar Thoréns målningar, som har en nästan emaljartad lyster. Ändå förmedlar de så mycket av naturens väldighet och obändiga kraft.

Tommy Östmar visar sig från två sidor i sina stora tusch- och kritteckningar. I en bild går hans Hokusai igen med våldsamma gester. I en annan tecknar han en rävboa så lustfyllt mjukt och sinnligt som bara är möjligt. Det är en rätt fantastisk bild.

Från Östmar är steget inte så särskilt långt till Eva Zettervall. Kraften, musten och dramatiken är densamma. Men ironin och djävulskheten är större. Här börjar man verkligen närma sig Lucifer. Det är brutala, strakt sexuellt genomsyrade bilder, där man och kvinna kläds av ordentligt som könsvalser och som rollspelare.

Förhållandet kvinna—man är ju också ett motiv som Ulrica Hydman-Vallien ofta ägnat sig åt. Men då är det fråga om andra myter, som går i riktning mot Den stora modern. Hon målar och bildar nerifrån en magisk mystisk värld, som ändå på något sätt är kopplad till vår ovanjordiska. Primitivt brukar sådant kallas, fast det är nog inte det rätta.

Nog kan man tycka, att Ulrica Hydman-Vallien, ganska mycket av hedning och fallen ängel över sig. Så må hon stå kvar som Galleri Lucifers skyddsgestalt.

STEN ERIKSSON

Flickan och djuret — bild i krita av Eva Zettervall.

Bandhund — kritteckning av Eva Zettervall.

Uppställning — målning av Åke Nilsson.